

קולנוע

ואכן, התוצאות תמיד הרת-אסון, או לפחות אומללות. והמרכזנית אינו אלא הוכחה נוספת לכך.

מישורים מקבילים. מאקאבייב עשה את הסרט הזה לפני עשר שנים, כאשר האווירה החברתית והתרבותית היוגוסלית לאוית, שבה פעל, עדיין לא איפשרה לו את המחזות הקיצוניים שנקט מאוחר יותר, במערב. אבל עין רגישה יכולה להבחין במסקנות, שהן בוטות וחד-משמעיות לא פחות מאשר בסרטיו המאוחרים יותר. "אינני פילוסוף, אני רוצה להראות ולהשוות." הסביר פעם מאקאבייב את יסוד עבודתו הקולנועית. ואכן, זה בדיוק מה שהוא עושה. המרכזנית הוא סרט המתפתח בעת ובעונה אחת בכמה מישורים מקבילים, והשוואה בין המישורים הללו אמורה להוביל את הצופה למסקנותיו של מאקאבייב.

במרכז הסרט, מערכת-היחסים בין נערה שעובדת במרכזית-דואר, איובלה, לבין צייד-עכברים עירוני, אחמד. בעת ובעונה אחת מספר מאקאבייב גם את סוף הסיפור: גופת נערה נמשית מתעלל-ביוב ומובלת למכון הפאטולוגי, שם מסתבר כי מדובר בגופתה של איובלה. והניתוח שלאחר המוות מלווה כל העת את התפתחות היחסים בין בני הזוג. ויש כאן גם שני מלומדים המדברים בידענות רבה על מין ופשע בחברה. זאת, ועוד: שתי דמויות מנוגדות לאיובלה ואחמד, מצביעות על אפשרות אחרת של קשר בין גבר לאשה; סרטים תיעודיים מראים כיצד מהריב הסדר החדש את הפולחנים הישנים של הסדר הישן, כדי להמיר אותם בפולחנים אחרים; ושיריי עם המושרים בצד שיר מהפכני רומזים

סרטים

אדם אינו עץ

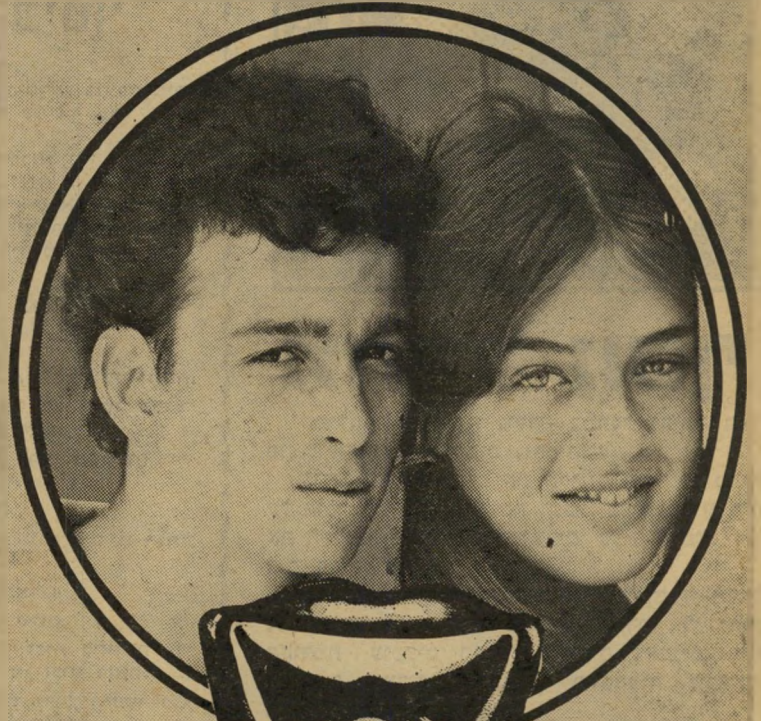
למזלו של במאי-הקולנוע היוגוסלאוי דוואן מאקאבייב, הוא משתמש בביטויים חזותיים עזים של מין, אלימות ושאר הגזמות, בסרטיו בולעים נחשים (אדם אינו ציפור), משתגלים מעל ומתחת למיטות, שולחנות וארונות (מיסטריו האורגניזם) ועורכים נישפי צואה (סרט מתוק). מאחר שיש מי שסבור כי מראות שכאלה הם מיסחריים ביותר, זכה מאקאבייב ששלושה מבין חמישה סרטי הארוכים יוצגו עד היום בארץ, וסרט רביעי, המרה כונית, כבר בדרך.

אפשר, כמובן, לטעון שמאקאבייב אינו פורנוגרף, סקאטולוג או סאדיסט, אבל מה זה כבר משנה? אם זאת הדרך הטובה ביותר לראות את סרטיו בישראל, שיקראו לו אנשי-הפירסום כאוות-נפשם, העיקר שימשיכו להביא את סרטיו.

כי דוואן מאקאבייב הוא, אולי, הדבר החשוב ביותר שקרה לקולנוע מאז הגל החדש בצרפת. לא זו בלבד שהוא אחד ממתיימעת שיש להם מה להגיד, אלא הוא גם יודע כיצד. רעיונותיו באים לידי ביטוי בעימות שבין תמונה לתמונה ובין תמונה וקול, ואין להפריד בין הרעיונות לבין הדרך שבה הם מומחשים על המסך. קשה מאד למצוא יוצרים אחרים בקולנוע שניתן לומר עליהם דברים דומים.

לכבר את הטבע. ראשה הערוף של מילנה דראוויץ' בסוף מיסטריו האורגניזם, שנשא נאום בזכות החווייה האנושית ויהיה

הייתי בן 17 והיא רק בת 16. שכבנו על החוף והקשבנו לאלבים. הירח היה מלא זה קרה בקיץ '58...

"סרטי נח" מציגים:

אלקטרא

הסרט הישראלי שהפך לשיחת היום. כשמסיבה נגמרה... הסרט המייצג את ישראל בפסטיבל ברלין 78 סרטים של המפיקים מנחם גולן - יורם גלובוס והבמאי בועד דודזון

בכורה עולמית

רמת-גן

"אורדע"

7.15 — 9.30

בקרוב:

ב-10 ערים

נוספות

תל-אביב

בית קולנוע חמישה כוכבים

שימו לב לזמני ההצגות:

ליל שישי: 10 — 12, חצות

מוצ"ש: 3 הצגות

5 — 7.15 — 9.30

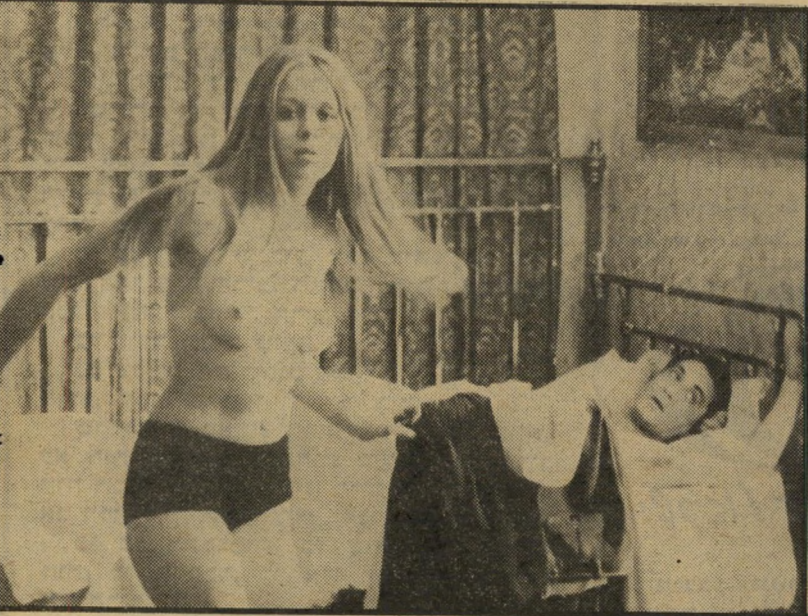
בימי חול: 4.30, 7.15, 9.30

זה יקרה בקיץ 78...

כרטיס נוער הלוך חוזר בטיסה לאירופה יוגרל בין צופי הסרט. שי טיולי צעירים אופיר תורם — אימתא

למבוגרים בלבד ♦ הזמנות והנחות בטלות

אווה ראם וסזוכוידאן אריגוריקי' הכלה וצייד-העכברים

לאטימות המהפכה ומנהיגיה. בכל מה שנוגע לרגל האדם ונפשו.

אדם הופך עץ. ומה יוצא מן ההש" וואה בין המישורים השונים? אחמד, צייד-העכברים, מנסה לחיות עם איובלה לפי כל המוסכמות הישנות והטובות. כימעט כמו החלום הישן מימי הסבתא על בית, מישפחה, ילדים וכיוצא באלה (בפגישתם הראשונה, הם מצולמים כשגבם אל קיר, עליו תלויה מפה רקומה בציור המתאר אושר מישפחתי מסוג זה). איובלה מנסה להבהיר לו ש"אדם אינו עץ", וכי אין די בעצם היותו של אחמד חבר מילפגה נאמן, משמיד-עכברים מצטיין, אדם רגוע ומסודר, ואפילו אוהב, כדי למלא את כל מה שחסר לה בחיים.

לעומת הדמות החיה — הגופה המתה: ניתוח-לאחר-המוות המלמד כי הנערה היתה בהריון, ומגלה קרישדים במוחה. האדם הופך לעץ, אחרי המוות.

אשר לדמויות המנוגדות לאיובלה ואחמד, אלה הם נערה בשם רז'ה ונושא מברקים המציג עצמו כ"צייד-נשים ממונע". שתי דמויות אלה נושאות את דגל החירות המוחלטת, המיצוי המלא של עצמם בחיים, ללא כבלים מסורתיים או פוליטיים או ריג' שיים שיגבילו את תנועותיהם. האדיאל